

kunde man godt sige, ser det næsten ud til, at de har ingen Lyst til at være med. Jeg peger kun paa disse ganske enkelte Kendsgerninger, aldeles ikke for at drille nogen her, men ud fra en levende Overbevisning om og en stærk Tro paa, at man blandt de Radikale og Socialdemokraterne vil respektere disse Kendsgerninger, blot man kan naa til Sandhedens Erkendelse.

Dernæst blev der for nylig af det ærede Medlem Hr. Stauning talt en Del om, hvilke Forudsætninger der laa til Grund for det nye Arbejdsløshedslovsforslags Fremsettelse, og der fremkom i den Forbindelse fra det ærede Medlem en Udtalelse om, at de Forudsætninger, som man havde Grund til at vente var anerkendt ogsaa fra Venstres Side, ikke var til Stede, og hvis man f. Eks. endnu havde haft afdøde Indenrigsminister Berg som Indenrigsminister, mente det ærede Medlem Hr. Stauning, at Forslaget neppe vilde være blevet fremsat nu. Derfor den Udtalelse har jeg Lyst til at henvisse til en Udtalelse, som Indenrigsminister Berg fremsatte ved anden Behandling af Arbejdsløshedsloven i Fjor, og som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse. Indenrigsminister Berg udtalte den Gang (Spalte 2800): „Jeg vil gerne betone, som jeg ogsaa gjorde ved første Behandling, at ifølge min principale Opfattelse af hele dette Spørgsmaal kunde jeg have ønsket, at Arbejdsløshedskasserne havde været stærke nok til, at det havde været forsvarligt at foreslaa at bygge ogsaa paa dem ved nogen Forhøjelse af deres Ydelser til de forsikrede. Dette Spørgsmaal kan vi imidlertid komme ind paa ved Revisionen til Efteraaret, og det er min Agt at arbejde saaledes med denne Sag, at Forslag til Revision kan blive forelagt straks ved næste Rigsdagssamlings Begyndelse“. Der er altsaa en nøje Overensstemmelse mellem afdøde Indenrigsminister Bergs Opfattelse i Fjor og den Opfattelse, der for den nuværende Indenrigsminister ligger til Grund for Fremsettelsen af Lovforslaget.

Dernæst er der i disse Udtalelser af den tidligere Indenrigsminister rørt ved et Spørgsmaal, som har ikke saa lidt Betydning i Forbindelse med den Sag, vi behandler. Det er det første Punkt i hans Udtalelse, hvor han siger, at hvis blot Arbejdsløshedskasserne var tilstrækkeligt økonomisk funderet, kunde han have ønsket, ogsaa i Fjor, at man havde bygget paa disse Kasser, saa man havde opretholdt Forsikringsprincippet; men han tvivlede om det. Han tvivlede, fordi han vidste,

at der Aarene igennem Gang paa Gang var stillet saa store Krav til Arbejdernes økonomiske Ydeevne paa dette Omraade; han tvivlede om, at de i Fremtiden kunde blive ved at bære disse Forpligtelser, og derfor ansaa han det den Gang for nødvendigt midlertidigt at gaa bort fra Forsikringsprincippet og gaa over til at hjælpe gennem Hjelpekassen. Det synes jeg er værd at tage med ind under Overvejelserne under den Forhandling, vi fører, for det er egentlig mærkeligt, at ingen under denne Forhandling har rørt ved det Spørgsmaal, som dog maa have afgørende Betydning for Arbejderklassen herhjemme, nemlig Spørgsmaalet om Forholdet mellem Arbejdernes og Statens Bidrag. Man kunde godt tænke sig, at man f. Eks. kunde gaa saa vidt, at man sagde: Staten skal give $\frac{3}{5}$ til Arbejdsløshedskasserne, Kommunerne skal give $\frac{1}{5}$, og vi stiller kun Krav til Arbejderne om, at de skal give $\frac{1}{5}$. Hvis det Spørgsmaal blev bragt frem til Diskussion her i Salen, vil jeg sige for mit Vedkommende, at jeg skulde egentlig ikke have noget imod, om man ogsaa gik med til nogen Forhøjelse af det offentlige Bidrag, hvis man samtidig kunde faa en Bestemmelse ind i vor Arbejdsløshedslov, som efter min Opfattelse har manglet hidindtil. Den mangler efter min Opfattelse, fordi jeg deler det gamle Standpunkt, som altid har været Venstres Standpunkt i dette Spørgsmaal, nemlig at vi anerkender, at det er Samfundets Pligt at hjælpe den, der uden egen Skyld er blevet arbejdsløs, men paa den anden Side har man Ret til at forlange, og man har ogsaa Ret til at indsætte en Bestemmelse derom i Loven, at ingen kan faa Arbejdsløshedsunderstøttelse, medmindre han personlig forgæves har søgt om Arbejde. Jeg føler mig ikke tilfredsstillet med de Bestemmelser, vi har haft hidtil, hvorefter man siger: Ja, men vi har Sikkerhed for, at Arbejdsløshedskasserne skal give Indberetning til Anvisningskontorerne om dem, der er arbejdsløse, og jeg føler mig ikke fuldt ud tilfredsstillet ved, at vi har faaet en ny Bestemmelse om, at Arbejdsgiverne skal give Meddelelse, hvis et Arbejdsforhold bliver afbrudt, for jeg mener, det er rigtigt fra Lovgivningsmagtens Side at stille det absolutte Krav til hver enkelt arbejdsløs, at inden han har Ret til at gaa til Samfundet, har han selv en Pligt til at søge om Arbejde. Det er et Krav, man baade i Norge og Sverige har fastholdt i alle Krigsaarene; man har gjort det til en udtrykkelig Betingelse for at faa Understøt-